

Агата Кристи

Мъжеството на Едуард
Робинсън

С едно движение на силните си ръце Бил я повдигна нагоре и я притисна до гърдите си. С притаен дъх, тя подаде устните си за такава целувка, каквато не беше и сънувал...

С въздишка господин Едуард Робинсън остави „Когато царува любовта“ и погледна през прозореца на вагона на метрото. Минаваха през Стемфорд Брук. Едуард Робинсън си мислеше за Бил. Бил беше стопроцентов мъж, любимец на писателките. Едуард му завидваше за мускулите, за суровата красота и за голямата му страст. Отново взе книгата и прочете описанието на гордата Марчеза Бианка, тази, която бе подала устните си. Красотата ѝ беше толкова зашеметяваща, опиянението, което предизвикваше – толкова голямо, че силни мъже падаха като кегли пред нея, слаби и безпомощни от любов.

„Разбира се – каза си Едуард. – Всичко това са глупости. Всичко е глупост наистина. И все пак се чудя...“

Погледът му беше замечтан. Дали някъде го има този свят на романтика и приключения? Има ли жени, чиято красота опиянява? Има ли любов, която те поглъща като огън?

„Но истинският живот е това – каза си Едуард. – Трябва да продължа по същия начин, както и всички други хора.“

Според него той трябваше да се смята, общо взето, за щастлив млад човек. Имаше отлична работа – чиновник в преуспеващ концерн. Здравето му бе добро, не трябваше да издържа никого и беше сгоден за Мод.

Но мисълта за Мод помрачи лицето му. Въпреки че никога не би го признал, той се боеше от Мод. Обичаше я, да, още си спомня вълнението, което изпита, възхищавайки се на бялото и вратле, стърчащо над евината блуза за четири лири и единадесет пенса, когато за пръв път я срещна. Седеше зад нея в киното. Приятелят му, с който бяха там, я познаваше и ги запозна. Без съмнение, Мод беше изключителен човек. Хубава и умна, много женствена и винаги беше права за всичко. Всеки казваше, че е такъв тип момиче, което ще бъде отлична съпруга.

Едуард се зачуди дали Марчеза Бианка би била отлична съпруга. Малко се съмняваше. Не можеше да си представи сластолюбивата Бианка с алените ѝ устни и полюляващо се тяло, смирено да шие копчетата, например, на мъжествения Бил. Не, Бианка беше Романтика, а това тук – истинския живот. Дватамата с Мод ще са много щастливи заедно. Тя е толкова практична...

Но, въпреки това, му се искаше тя да не е такава – е, толкова рязка в обноските си. Толкова склонна да „се нахвърли върху него“.

Разбира се, тя го правеше от благоразумие и практичност. Мод

беше много практична. Обикновено Едуард също беше много практичен, но понякога... Той например искаше да се оженият тази Коледа. Мод беше отбелязала колко по-разумно би било да изчакат известно време, може би година-две. Заплатата му не беше голяма. Беше поискал да ѝ подари скъп пръстен – обзе я ужас, накара го да върне пръстена и да го замени с по-евтин. Качествата ѝ бяха много, но понякога на Едуард му се искаше тя да има повече недостатъци и по-малко добродетели. Тъкмо добродетелите ѝ го бяха тласкали към отчаяни стъпки.

Например...

Виновно се изчерви. Трябваше да ѝ каже и то скоро. Тайната му вина вече го принуждаваше да се държи странно. Утре беше първият от трите празника – Бъдни вечер, Коледа и втория ден на Коледа. Беше предложила той да дойде и да прекара със семейството ѝ Бъдни вечер, а той успя да се измъкне по непохватен и глупав начин, който не можеше да не събуди подозренията ѝ. Разказа ѝ една дълга и лъжлива история за негов приятел в провинцията, с когото обещал да прекара този ден.

А не съществуваше никакъв приятел в провинцията. Съществуваше само неговата тайна и вина.

Преди три месеца Едуард Робинсън заедно с неколкостотин хиляди други млади мъже беше се включил в състезание, организирано от един седмичник. Трябваше да се подредят дванадесет женски имена в зависимост от тяхната популярност. На Едуард му дойде прекрасна идея. Неговите собствени предпочитания със сигурност щяха да се окажат погрешни. Беше забелязал това в няколко подобни състезания. Написа дванадесетте имена по собствен вкус, после ги написа отново, като редуваше едно от началото на списъка с едно от края му.

Когато обявиха резултата, Едуард беше подредил правилно осем от дванадесетте и получи първата награда от петстотин лири. Този резултат спокойно можеше да се припише на късмета, но Едуард продължаваше да смята, че е резултат от неговата „система“. Беше прекалено горд със себе си.

Следващото нещо бе да реши какво да прави с петстотинте лири. Много добре знаеше какво би казала Мод. Да ги инвестира. Хубаво мъничко яйчице в гнездото, за бъдещето. И, разбира се, Мод би била напълно права. Знаеше това. Но спечелването на пари в резултат от състезание предизвиква съвсем различни чувства.

Ако парите му бяха оставени със завещание, Едуард естествено би ги инвестирал благоговейно в конверсионен заем или направил спестовен влог. Но на пари, които си получил с един замах на перото, в

резултат на щастлива и невероятна случайност, може да се гледа по същия начин, както на монета от шест пенита, дадена на едно дете „само за теб, похарчи ги за каквото искаш“.

А в един лъскав магазин, покрай който минаваше всеки ден на път за офиса, имаше невероятна мечта – малка двуместна кола с дълга лъскава предница и с добре виждащата се цена – 465 лири.

„Ако бях богат – й казваше Едуард ден след ден, – ако бях богат, щях да те имам.“

А сега беше, ако не богат, поне притежаваше достатъчно пари, за да осъществи мечтата си. Тази кола, това блестящо и примамливо късче красота, щеше да е негово, трябваше само да плати.

Искаше да каже на Мод за парите. След като й каже, ще се подсигuri срещу изкушението. Виждайки ужаса и неодобрението на Мод, никога нямаше да има смелостта да упорства в лудостта си. Но, случи се така, че Мод сама реши окончателно нещата. Беше я завел на кино и бе взел най-добрите места в залата. Тя му посочи мило, но твърдо, пресъпнатата глупост в действията му – да пилее пари – три лири и шест пенса срещу две лири и четири пенса, когато се виждаше точно толкова добре и от другите места.

Едуард прие укора й с мрачно мълчание. Мод се почувства доволна, че думите й правят впечатление. На Едуард не трябваше да се позволява да продължава с тази екстравагантност. Тя го обичаше, но разбираше, че е слаб. Нейна беше задачата да е винаги на разположение, за да му покаже пътя, по който трябва да върви. Със задоволство наблюдаваше малодушното му поведение.

Едуард наистина се държеше малодушно и се огъваше като червей. Остана съкрушен от думите й, но точно в този миг реши да купи колата.

„По дяволите – каза си. – Веднъж в живота си ще направя каквото искам. Мод може да върви по дяволите!“

И на следващата сутрин влезе в онзи дворец от плоско стъкло, с пищни обитатели в цялото си великолепие от искрящ емайл-лак и блестящ метал, и с безгрижие, което го изненада, купи колата. Беше най-лесното нещо на света – да си купиш кола!

Имаше я вече от четири дни. Външно беше спокоен, но вътрешно – преливаше от екстаз. И до сега не беше казал нито дума на Мод. В продължение на четири дни в обедната почивка бе ходил да се обучава в управлението на прекрасното създание. Беше способен ученик.

Утре, първия ден от Коледните празници, щеше да я кара в провинцията. Беше излъгал Мод и щеше пак да я излъже, ако се наложи.

Станал бе роб, телом и духом, на новата си придобивка. За него тя означаваше Романтика, Приключения и всички неща, за които си е мечтал и никога не е имал. Утре той и неговата господарка щяха да потеглят заедно. Щяха да се впуснат в студения въздух, оставяйки назад вълненията и терзанията на Лондон – извън града, сред широките и чисти пространства...

В този момент, въпреки че не го съзнаваше, Едуард беше почти поет.

Утре...

Погледна надолу към книгата в ръката си – „Когато царува любовта“. Засмя се и я пхна в джоба си. Колата, алените устни на Марчеза Бианка и удивителните способности на Бил сякаш се смесиха в едно.

Утре...

Времето, обикновено противно и капризно, за тези, които разчитат на него, беше благоразположено към Едуард. Подари му деня на неговите мечти, един ден на искрящ мраз, бледосиньо небе и бледожълто слънце.

И така, настроен за големи приключения и безразсъдни лудории, Едуард напусна Лондон. Имаше неприятности на ъгъла на Хайд Парк, за малко не се блъсна при Пътни Бридж. Подаваше рязко газ, често натискаше спирачките, с което предизвикваше ругатните на другите шофьори. Но за новак, той не се представяше толкова зле и скоро излезе на едно от тези хубави широки шосета, които са радост за шофьорите. Днес то беше малко натоварено. Едуард караше и караше, опиянен от своята власт над това създание с бляскава повърхност, летящо през мразовития бял свят. Беше зашеметяващо и божествено.

Денят бе главозамайващ. За обяд спря в старомодна странноприемница, а по-късно – отново за чай. След това неохотно зави обратно към къщи – отново към Лондон, към Мод, към неизбежните обяснения, обвинения...

С въздишка отхвърли тази мисъл. Утре ще мисли за това. Все още е днес. И какво можеше да бъде по-прекрасно от това? Препускаше в тъмнината с пуснати фарове, които търсеха пътя напред. Е, това беше най-хубаво от всичко!

Прецени, че няма време да спира някъде за вечеря. Това каране в тъмнината беше деликатна работа. Връщането в Лондон щеше да му отнеме повече време, отколкото предполагаше. Беше точно осем часа, когато мина през Хаиндхед и излезе при Девилс Пънч Боул. Имаше луна и снегът, паднал преди два дни, още не беше се стопил.

Спря колата и се загледа. Какво значение имаше, ако не се върне в Лондон до полунощ? Какво значение имаше, ако изобщо не се прибере? Нямаше да се откъсне веднага от това преживяване.

Излезе от колата и се приближи до ръба. Съвсем наблизко една пътека се извиваше изкусително надолу. Едуард се поддаде на магията. През следващия половин час се скиташе унесен из снежния свят. Никога не си бе представял нещо подобно. То беше негово, съвсем негово, подарено от блестящата му господарка, чакаща го вярно горе на шосето.

Изкачи се отново, влезе в колата и потегли, все още малко замаян от цялата тази красота, която се разкрива много рядко пред по-прозаичните хора.

После с въздишка дойде на себе си и пхна ръка в джобчето на колата, където по-рано през деня беше напъхал още един шал.

Но шалът вече не беше там. Джобчето беше празно. Не, не съвсем празно – имаше нещо скърцащо и твърдо – като кръгли камъчета.

Едуард пхна ръка още по-дълбоко. В следващия миг се вторачи като човек, лишен от разсъдък. Предметът, който държеше в ръка и от който на лунната светлина искряха стотици пламъчета, беше диамантена огърлица.

Едуард се вираше и вираше. Но нямаше място за никакво съмнение. В страничния джоб на колата беше небрежно оставена диамантена огърлица на стойност вероятно няколко хиляди лири (тъй като камъните бяха големи).

Но кой беше я поставил там? Със сигурност я нямаше, когато тръгна от града. Трябва някой да е дошъл, докато той се разхождаше в снега и нарочно да я е сложил вътре. Но защо? Защо е избрал неговата кола? Дали собственикът на огърлицата беше направил грешка? Или това беше... Дали беше възможно да е открадната огърлица?

И после, докато всички тези мисли се въртяха в главата му, Едуард изведнъж се вкамени и го обля студена вълна. Това не беше неговата кола.

Да, много приличаше на нея. Беше със същия брилянтен оттенък на алено, като пламенните устни на Марчеза Бианка. Имаше същата дълга блестяща предница, но по множество дребни признаци, Едуард разбра, че това не е неговата кола. Блясъкът ѝ беше нарушен тук-там и имаше следи от износване, малки, но очевидни. В такъв случай...

Без повече суетене, Едуард побърза да завие в обратна посока. Не беше много добър в обръщането. Когато караше на заден ход, неизменно се объркваше и въртеше кормилото в погрешна посока. Освен това

често вместо педала на спирачката натискаше този на газта, което имаше пагубен ефект. Накрая обаче успя и колата забръмча нагоре по хълма.

Едуард си спомняше, че на известно разстояние от неговата имаше оставена друга кола. Тогава не бе обърнал особено внимание. Беше се върнал от разходката по друга пътека, а не по тази, по която се спусна надолу. Втората пътека го беше извела на пътя, както си мислеше, непосредствено зад собствената му кола. А в същност трябва да е била другата.

След около десет минути се върна на мястото, където беше спрял. Но сега до шосето нямаше никаква кола. Собственикът на тази кола трябва да е потеглил с колата на Едуард, може би също подведен от приликата.

Едуард извади диамантената огърлица от джоба си и озадачено я прекара през пръстите си.

Какво да прави сега? Да отиде до най-близкия полицейски участък? Да обясни какво е станало, да предаде огърлицата и да остави номера на собствената си кола.

Между другото какъв беше номерът на колата му? Едуард мислеше и мислеше, но за нищо на света не можеше да си спомни. Имаше смразяващото чувство, че потъва. В полицейския участък щеше да изглежда като кръгъл глупак. В номера май имаше осмица. Това беше всичко, което можа да си спомни. Разбира се, това наистина не беше толкова важно – поне... Погледна диамантите с чувство на неудобство. Да предположим, че си помислят... о, не биха го направили... и все пак можеха... че е откраднал колата и диамантите! Тъй като, в края на краищата, когато си помислиш, кой нормален човек би пунал небрежно ценната диамантена огърлица в отвореното джобче на колата?

Едуард излезе навън и отиде зад колата. Номерът ѝ беше XR 10061. Освен факта, че това със сигурност не беше номерът на неговата кола, той не му говореше нищо друго. После се захвана систематично да претърсва всички джобове. В този, в който беше намерил диамантите, откри малък къс хартия, на който беше написано нещо с молив. На светлината на фаровете Едуард го прочете лесно.

„Ще се срещнем в Грийн, ъгъла на Солтърс Лейн, десет часа“.

Спомняше си името Грийн. Беше го видял на една указателна табела по-рано този ден. За секунда взе решение. Щеше да отиде в това село, да намери Солтърс Лейн, да се срещне с човека, написал

бележката и да обясни всичко. Това щеше да е много по-добре, отколкото да изглежда глупак в местния полицейски участък. Тръгна почти щастлив. В края на краищата си беше приключение. Беше нещо, което не се случва всеки ден. Диамантената огърлица го правеше вълнуващо и загадъчно.

Малко се затрудни в откриването на Грийн, а после и в намирането на Солтърс Лейн, но след като почука на две къщи, успя.

И все пак беше няколко минути след определения час, когато предпазливо караше по тясното шосе и гледаше внимателно от лявата страна, за да намери отклонението за Солтърс Лейн.

Стигна до там доста неочаквано след един завой и веднага щом спря, от тъмнината излезе една фигура. Женски глас каза:

– Най-после! Чакам те цяла вечност, Джералд!

Докато говореше, момичето дойде точно в осветеното от фаровете пространство и дъхът на Едуард спря. Беше най-възхитителното същество, което някога бе виждал.

Беше съвсем млада, с коса черна като нощта и прекрасни алени устни. Тежката пелерина, с която беше наметната, се разтвори и Едуард видя, че е във вечерен тоалет – плътно прилепнала дреха в огнен цвят, очертаваща идеалната ѝ фигура. На врата ѝ имаше наниз от изящни перли.

Внезапно момичето се стресна и извика:

– А, ти не си Джералд!

– Не – каза бързо Едуард. – Трябва да обясня. – Извади диамантената огърлица от джоба си и ѝ я подаде. – Казвам се Едуард...

Не продължи, тъй като момичето плесна с ръце и го прекъсна:

– Едуард, разбира се! Толкова се радвам. Но онзи идиот Джими ми каза по телефона, че изпраща Джералд с колата. Много хубаво от твоя страна, че дойде. Умирах от желание да те видя. Спомняш ли си, не съм те виждала, откакто бях на шест години. Виждам, че носиш огърлицата. Пъхни я отново в джоба си. Селският полицай може да дойде и да я види. Бррр, ужасно е студено! Пусни ме да вляза.

Като на сын Едуард отвори вратата. Тя леко и бързо седна до него. Кожите, с които беше облечена, погалиха бузите му и до ноздрите му достигна едва доловим аромат, подобен на този от виолетки след дъжд.

Нямаше план, нито дори определени мисли. Импулсивно се бе поддал на приключението. Беше го нарекла Едуард – какво значение имаше, че той не е истинският Едуард? Съвсем скоро тя щеше да го разбере. Междувременно нека играта да продължи. Натисна амбрияжа и

потеглиха.

След малко момичето се засмя. Смехът ѝ беше толкова чудесен, колкото и всичко останало в нея.

– Не е трудно да се разбере, че не разбираш много от коли. Предполагам, че там нямат коли?

„Чудя се къде е това «там»?“ – помисли си Едуард. На глас каза:

– Не много.

Момичето рече:

– По-добре дай да карам аз, докато отново стигнем до главното шосе.

Трудно е да се ориентираш по тези улички.

С удоволствие ѝ отстъпи мястото си. Скоро летяха в нощта със скорост и безразсъдство, които тайно ужасяваха Едуард. Тя обърна поглед към него.

– Обичам скоростта. А ти? Знаеш ли, изобщо не приличаш на Джералд. Никой не би казал, че сте братя. Нямаш нищо общо с онова, което си представях.

– Предполагам, че съм съвсем обикновен. Това ли е? – попита Едуард.

– Не обикновен, различен. Не мога да те окачествя. Как е бедния стар Джими? Доста по-добре, предполагам?

– О, Джим е добре – заяви той.

– Лесно е да се каже, но е лош късмет да си с изкълчен глезен. Разказа ли ти цялата история?

– Нито дума. Аз съм в пълно неведение. Бих искал да ми разясниш.

– О, всичко беше като на сън. Джими влезе през входната врата, издокаран в женски дрехи. Дадох му една-две минути и после се покатерих до прозореца. Прислужницата на Агнес Ларела беше там и изваждаше роклята и бижутата ѝ и всичко останало. После долу се чу силен вик, димката пламна и всички завикаха като на пожар. Прислужницата излетя навън, аз скочих вътре, взех огърлицата и мигновено излязох. Слязох долу и се отдалечих от къщата по задната пътека, срещу Пънч Боул. На минаване, пяхнах огърлицата и бележката с указания къде да ме вземете в джоба на колата. После отидох при Луис в хотела, като, разбира се, скрих покритите си със сняг ботушки. Идеално алиби за мен. Тя изобщо не разбра, че съм излизала.

– А какво стана с Джими?

– Е, ти знаеш повече от мен за това.

– Той не ми каза нищо – изрече с лекота Едуард.

– Ами в общата суматоха се оплел в полата си и си изкълчил крака. Трябало да го занесат до колата и шофьорът на Ларела го закарал въщи. Само си помисли, ако шофьорът беше бръкнал в джобчето!

Едуард се засмя заедно с нея, но умът му работеше бързо. Сега, повече или по-малко, разбра каква е ситуацията. Името на Ларела му беше смъртно познато – беше име, свързано с богатство. Това момиче и неизвестен мъж, наречен Джими, заедно бяха подготвили заговор да откраднат огърлицата и бяха успели. Поради изкълчения си глезен и присъствието на шофьора на Ларела Джими не е можел да погледне в джобчето на колата преди да телефонира на момичето, а вероятно не е имал и желание да го направи. Но беше почти сигурно, че другият неизвестен „Джералд“ щеше да го направи при първа възможност. И там щеше да намери шала на Едуард!

– Пътувахме приятно – каза момичето.

Един трамвай прелетя покрай тях. Бяха стигнали покрайнините на Лондон. Промъквах се през задръстените с коли улици. Сърцето на Едуард беше примряло. Това момиче беше чудесен шофьор, но караше прекалено рисковано!

Четвърт час по-късно спряха пред внушителна къща на един зелен площад.

– Тук можем да сменим някои от дрехите си, преди да продължим към „Ритсънс“ – каза момичето.

– „Ритсънс“? – попита Едуард. Спомена името на известния ношен клуб почти благоговейно.

– Да, Джералд не ти ли каза?

– Не. Ами дрехите ми? – попита мрачно той.

Тя се намръщи.

– Нищо ли не ти казаха? Ще те нагласим някак си. Трябва да продължим.

Достопочтен иконом отвори вратата и застана настрана, за да могат да влязат.

– Звъня господин Джералд Чемпис, Ваше благородие. Много искаше да говори с вас, но не пожела да остави съобщение.

„Обзалагам се, че много е искал да говори с нея – каза си Едуард. – Във всеки случай сега знам цялото си име. Едуард Чемпис. Но коя е тя? Нарекоха я Ваше благородие. За какво ѝ е трябвало да краде огърлица? Дългове от игра на бридж?“

Във фейлетоните, които понякога четеше, красивата титулована героиня винаги изпаднаше в отчаяние поради дългове от бридж.

Достопочтеният иконом отведе Едуард и го предаде на камериер с добри обноски. Четвърт час по-късно той се присъедини към домакинята си в хола, изискано натъкмен във вечерно облекло, шито в Севил Роу. Изглеждаше отлично.

Господи, каква нощ!

С колата отидоха до известния „Ритсънс“. Както и всички останали, Едуард беше чел скандални неща за заведението. Всеки, който се числеше към отбраното общество, рано или късно се отбиваше в „Ритсънс“. Единственото притеснение на Едуард беше, че можеше да дойде някой, който познава истинския Едуард Чемпнис. Утеши се с мисълта, че истинският Едуард е извън Англия от няколко години.

Седяха на малка маса до стената и пиеха коктейли. Коктейли! За обикновения Едуард те представляваха същността на екстравагантния живот. Момичето, загърнато в чудесен бродиран шал, отпиваше безгрижно. Внезапно смъкна шала от раменете си и стана.

– Хайде да танцуваме.

Единственото нещо, което Едуард беше овладял до съвършенство, беше танцуването. Когато двамата с Мод излизаха на подиума на „Паледьо данс“ по-малките „светила“ заставаха неподвижно и гледаха с възхищение. Изведнъж момичето каза:

– Почти забравих. Огърлицата?

Тя протегна ръка. Едуард, съвсем сачисан, я извади от джоба си и ѝ я подаде. За негово най-голямо учудване тя хладнокръвно я постави около врата си. После му се усмихна омайно и тихо каза:

– Сега да танцуваме.

Танцуваха. И в целия „Ритсънс“ не можеше да се види нещо по-съвършено.

Когато най-после тръгнаха към масата си, един възрастен, екстравагантно изглеждащ господин заговори дамата, с която беше Едуард.

– А, лейди Норийн, винаги танцуваща! Да, да. Капитан Фолиът тук ли е тази вечер?

– Джими падна и изкълчи глезена си.

– Нима! Как стана?

– Все още няма подробности.

Тя се засмя и отмина. Едуард я последва, като в главата му се виеше вихрушка. Сега знаеше. Лейди Норийн Елиът, известната Норийн, момичето, за което вероятно се говореше най-много в цяла Англия. Прочута с красотата си и авантюристичния си дух, тя беше лидер на компания, известна като Съвременната младеж. Наскоро беше обявен

годежът ѝ за капитан Джеймс Фолиът, носител на Викториански кръст от Кралската кавалерия.

Ами огърлицата? Все още не можеше да разбере постъпката ѝ. Ще рискува да се издаде, но трябва да узнае всичко.

Когато отново седнаха, той я посочи и попита:

– Защо го направи, Норийн? Каж ми, защо?

Тя се усмихна мечтателно, с поглед, отправен надалече, все още под влиянието на магията на танца.

– Предполагам, че за теб е трудно да разбереш. Човек толкова се изморява от еднообразието. Винаги едно и също. Търсенето на съкровища беше много добро за известно време, но човек свиква с всичко. „Кражбите“ бяха моя идея. Петдесет лири встъпителна такса и голяма сума, която може да бъде спечелена. Това е третата. Двата с Джими се обзаложихме с Агнес Ларела. Знаеш ли правилата? В рамките на три дни да се извърши кражба и плячката да се носи поне един час на публично място, или губиш облога, като ти се налага глоба от сто лири. Жалко, че Джими изкълчи глезена си, но въпреки това ще спечелим.

– Разбирам – каза Едуард с дълбока въздишка. – Разбирам.

Норийн стана внезапно, загръщайки се с шала си.

– Закарай ме някъде с колата. Надолу към доковете. На някое страшно и вълнуващо място. Чакай малко. – Тя протегна ръка и свали диамантите от врата си. – По-добре ги вземи отново. Не желая да ме убият заради тях.

Заедно излязоха от „Ритсънс“. Бяха оставили колата в малка странична уличка, тясна и тъмна. Когато свиха по нея, друга кола спря до тротоара, от нея изскочи млад мъж и извика:

– Благодаря на Бога, Норийн, най-после те открих. Ще трябва много да плащаме. Онова магаре Джими тръгнало с друга кола. Господ знае къде са диамантите сега. Забъркахме се в ужасна каша.

Лейди Норийн се вторачи в него.

– Какво искаш да кажеш? Диамантите са у нас, у Едуард.

– Едуард?

– Да. – Тя направи леко движение, сочейки човека до себе си.

„Аз съм този, който е забъркал ужасна каша. Обзалагам се десет към едно, че това е брат ми Джералд“ – помисли си Едуард.

Младият човек го погледна втренчено и бавно изрече:

– Какво искаш да кажеш? Едуард е в Шотландия.

– О! – извика момичето и погледна към Едуард. – О! – Тя ту се изчервяваше, ту пребледняваше. – Значи ти си истински... – промълви тя.

На Едуард му трябваше само една минута, за да разбере ситуацията. В погледа на момичето се четеше благоговение и... наистина ли, можеше ли да бъде... възхищение? Трябваше ли той да обясни? Никакви баналности! Щеше да играе до край.

Тържествено се поклони. Каза, имитирайки по най-съвършен начин бандитите:

– Трябва да ви благодаря, лейди Норийн, за тази възхитителна вечер – хвърли бърз поглед към колата, от която другият току-що беше слязъл. Аленочервена кола с блестяща повърхност. Неговата кола! – Пожелавам ви приятна вечер.

Един бърз скок и той беше вътре с крак върху амбриажа. Колата тръгна. Джералд стоеше като парализиран, но момичето реагира по-бързо. Щом колата се плъзна покрай тях, тя се втурна след нея, слизайки на платното.

Колата зави зад ъгъла и спря. Норийн, все още задъхана от тичането, постави ръка на рамото на Едуард.

– Трябва да ми я дадеш! О, трябва да ми я дадеш! Трябва да я върна на Агнес Ларела. Бъди добър... прекарахме хубава вечер заедно... танцувахме... бяхме... приятели. Няма ли да ми я дадеш? На мен?

„Жена, която те омайва с красотата си. Значи има такива жени...“ – каза си Едуард. Освен това силно желаше да се отърве от огърлицата. Небето му изпращаше възможност за beau geste¹.

Извади я от джоба си, пусна я в протегнатата ѝ ръка и каза:

– Бяхме... приятели.

– О! – Очите ѝ блеснаха.

После изненадващо се наведе към него.

За миг я прегърна и устните им се срещнаха...

После тя отскочи настрана. Червената кола потегли бързо напред.

Романтика!

Приключения!

В дванайсет часа на Коледа Едуард Робинсън влезе в малката гостна на една къща в Клапам с обичайния поздрав: „Весела Коледа“.

Мод, която преместваше една бодлива зеленика, студено го поздрави и попита:

– Прекара ли добре в провинцията с онзи свой приятел?

– Виж какво – започна Едуард. – Излъгах те. Спечелих от

1. проява на великодушие (фр.) – Б.пр.

състезание 500 лири и купих кола. Не ти казах, защото знаех, че ще направиш скандал. Това е първото нещо. Купих колата и няма какво да се коментира по въпроса. Второто е, че няма да се мотая наоколо с години. Перспективите са ми доста добри и имам намерение да се оженим следващия месец. Разбра ли?

– О! – възкликна тихо Мод.

Той ли беше... можеше ли да бъде... Едуард, говорещ с такъв властен тон?

– Съгласна ли си? Да, или не? – попита той.

Погледна го очарована. В погледа ѝ имаше благоговение и възхищение, и този поглед омайваше Едуард. Нямахме го онова търпеливо майчинско отношение, което го вбесяваше.

По същия начин го бе погледнала лейди Норийн миналата нощ. Но лейди Норийн вече беше много далече, в света на романтиката, рамо до рамо с Марчеза Бианка. Тук беше истинското нещо. Това беше неговата жена.

– Да или не? – повтори той и се приближи една стъпка напред.

– Д... да – заекна Мод, – но, Едуард, какво става с теб? Днес си съвсем различен.

– Да. За двадесет и четири часа се превърнах от червей в мъж и... О, Боже, струва си! – заключи той.

Взе я в прегръдките си, както би го направил суперменът Бил.

– Обичаш ли ме, Мод? Каж ми, обичаш ли ме?

– О, Едуард! Обожавам те... – промълви Мод.

КРАЙ

© 1934 Агата Кристи
© 1995 Елена Захариева, превод от английски
© 1995 Иван Захариев, превод от английски

Agatha Christie
The Manhood of Edward Robinson, 1934

Публикация

Агата Кристи. Загадката на Листърдейл. Разкази
Издаелство „Абагар холдинг“, София, 1995 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7815>]